

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ

СТРАШНИЯТ СЪН

Превод от руски: Любомир Методиев, 2003

chitanka.info

Бившият еснаф, а сега безцветен гражданин на град Колоколамск Йосиф Иванович Завитков неочаквано за самия себе си и за многобройните си познати вписа една от най-интересните страници в историята на града.

На пръв поглед не изглеждаше, че от Завитков, Йосиф Иванович може да се очаква някаква изненада. Но такива са всички колоколамчани. Дори и най-тихият от тях всеки момент може да извърши някаква отчаяна или героична постъпка и с това за сетен път да прослави Колоколамск.

Животът на Йосиф Иванович вървеше гладко. Той произвеждаше ваксата „Африка“, която учудваше всички с липсата си на блясък, а свободното време, което му се намираше в изобилие, прекарваше в пивницата „Гласът на миналото“.

Дали мирисът на ваксата оказа пагубно въздействие върху Завитков, или пенливата черна бира помрачи съзнанието му, но така или иначе Йосиф Иванович през нощта в неделя срещу понеделник сънува нещо, след което се почувства напълно разстроен.

Присъни му се, че на ъгъла на улиците Единогласна и Единодушна се е срещнал с трима партийци в кожени куртки, кожени шапки и кожени панталони.

— Разбира се, тогава ми се прииска да побягна — разказваше Завитков на съседите, — а те застанаха насред улицата на паважа и ми се поклониха дълбоко.

— Партийците? — възкликнаха съседите.

— Партийците! Стояха и ми се кланяха. Стояха и ми се кланяха.

— Внимавай, Завитков — казаха съседите, — за такива факти не милват с перце.

— Ама това беше сън! — възрази Йосиф Иванович с усмивка.

— Нищо, че е било сън. Имало е и такива случаи... Внимавай, Завитков, да не ти се случи нещо!

И съседите предпазливо се отдръпнаха от производителя на вакса.

Цял ден Завитков се мота из града и вместо да произвежда своята „Африка“, се съветваше с гражданите относно това, което беше сънувал. Отвсякъде чуваше гласове на предупреждение и вечерта си легна с тревога в гърдите и смут в душата.

Това, което сънува, беше толкова ужасно, че Йосиф Иванович до обед не се решаваше да излезе на улицата.

Когато най-после прекрачи прага на дома си, на улицата го очакваше групичка любопитни съседи.

— Е, Завитков? — нетърпеливо попитаха те. Завитков махна с ръка и понечи да се шмугне обратно в къщурката си, но не беше толкова лесно да се измъкне. Председателят на обществото „Долу ръкостискането“, гражданинът Долу-Вишневецки, вече здраво го прегръщаше.

— Сънува ли? — попита страховито председателят.

— Сънувах — уморено отвърна Завитков.

— Тях ли?

— Самите тях.

И Завитков с въздишка извести съседите за втория сън. Той беше още по-опасен от първия. Десетима партийци, всичките с кожени дрехи и с брезентови чанти, се покланяли на него, безпартийния Йосиф Иванович Завитков, чак до земята на Спасо-кооперативния площад.

— Бива си те тебе, Завитков — каза Долу-Вишневецки, — много си позволяваш!

— Ама какво е това бе, граждани — мърмореха съседите, — той така ще вкара в затвора целия Колоколамск.

— Къде се е чуло и видяло десетима партийци да се кланят на един безпартиен?

— Възгордял си се, Завитков. Искаш над всички да се издигнеш.

— Ама това е сън, граждани! — виеше изтощеният Завитков! — За какво ми е притрябвало? Че това е насън!

За Йосиф Иванович се застъпи председателят на лъжезадругата мосю Оригинал.

— Граждани! — каза той. — Няма спор. Завитков е извършил неетична постъпка. Но нима трябва веднага да го заклеимяваме? Аз ви казвам — не. Може на вечеря да е ял нещо развалено. Нека му простим за последен път. Да му дадем очистително. И нека да заспи спокойно.

Със своята разсъдливост председателят на лъжезадругата беше завоювал доверието на много хора в града. Насъбралиите се се съгласиха с мосю Оригинал и решиха да изчакаат до следващата сутрин.

Изплашеният Завитков направи щателно прочистване на стомаха си и заспа с усещането за приятна слабост.

Целият град чакаше събуждането му. Тълпи от колоколамчани задръстиха улица Бездокладна, като се стараеха да се доберат по-близо до Седмопопската врата, където се намираше скромната къщичка на производителя на вакса.

Цяла нощ Завитков спа в подсъзнателно блаженство. Едно след друго му се присънваше, че дои крава, че боядисва с вакса табуретка и че гони гълъби. Но призори започна кошмарът. Завитков съвсем ясно видя как по Губернското шосе към него се зададе автомобил, в който седеше председателят на Губернския изпълком. Той слезе от колата, застана на едно коляно и целуна него, Завитков, по устата.

Завитков със стон изтича на улицата. Розовото слънце освети открай докрай бледото лице на майстора на вакса.

— Сънувах! — викна той, като падна на колене. — Председателят на изпълкома ми целуна ръката. Вържете ме, православни!

Към нещастника се приближиха Долу-Вишневецки и мосю Оригинал.

— Сам разбираш — отбеляза Долу-Вишневецки, като метна едно въже върху Йосиф Иванович, — дружбата си е дружба, обаче...

Тълпата одобрително роптаеше.

— Моля — с готовност каза Завитков, който осъзнаваше цялата тежест на вината си, — правете, каквото искате.

— Да го продадем — отбеляза мосю Оригинал с обичайната си разсъдливост.

— Та кой ще го купи такъв дефектен? — попита Долу-Вишневецки.

И сякаш в отговор звъннаха звънчетата на безброй тройки и розов облак от снежен прах се понесе по губернското шосе.

От Витебск към Камчатка пътуваше керван кинорежисьори за снимките на филма „Къщурка край Байкал“. В челната тройка запенен препускаше главният режисьор.

— Кой е този град? — дрезгаво викна главният режисьор от шейната.

— Колоколамск! — извика от тълпата Никита Псов. — Колоколамск, ваше сиятелство!

— Трябва ми типаж на идиот. Идиоти имате ли?

— Има един за продан — угоднически каза мосю Оригинал и приближи до шейната. — Ето го! Завитков!

Взорът на режисьора се плъзна по тълпата и изрази пълно удовлетворение. Имаше великолепен израз на необходимия типаж. Колкото до Завитков, той направо очарова главния режисьор.

— Взимам го! — кресна главният.

Сложиха вързания Завитков в шейната и керванът като вихър отлетя от града.

— Не ме споменавайте с лошо! — долетяха думите му от вдигналата се виелица.

А виелицата все повече се усилваше и до вечерта навя дълбоки преспи. През нощта небето се изчисти. Като гюлле се изтърколи луната. Стъклата на прозорците обраснаха с ледени палми. Градът мирно спеше. И всички сънуваха обикновени, мирни сънища.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.